

Емиграционното движение въ България още на пръвъ погледъ бие на очи съ своята изкуственностъ. Сравнете Италия и България по пространство, гъстота на население, хигиена и аграрни отношения — и ще видите колко карикатурни оставатъ основанията на нашето население да емигрира задъ океанитъ, а още по-карикатурни — колебанията и рахитичнитъ опити на държавата ни срѣщу това тъй пагубно, както за единицитъ тъй и за самата ней емигриране! При това, не забравяйте, че отъ България, бидейки въ международно ^{публично} ~~условия~~ ^{отношения} въ свѣсѣтъ не розови ^{услови} ~~отношения~~, се искатъ двойно и тройно по-други жертви!

Огромния и аномаленъ размѣръ на италианското емиграционно движение неведнажъ е загрижвалъ респективното правителство; почти ежегодно се прѣдвиждатъ законодателни мѣрки и разпоредби въ всички посоки и гѣнки на това явление. Въпросътъ отъ начало е ималъ малко по-другъ характеръ: емиграционния въпросъ е билъ само частъ отъ колониалната политика на току-що обединената Италия. Притисната въ Срѣдиземно море отъ Франция и Англия, а конкурирана и застрашавана въ Адриатическо отъ Австрия — тя се е опитала да осигури чрѣзъ емиграцията си частъ отъ сѣверо-африканския и източния адриатически брѣгове. Още млада и занята съ вътрѣшни трѣвоги — тия опити не ѝ се удадоха. Дори терени, колкото и неизносни за подържането имъ и нелозки за колонизирането имъ, като Сомалия и Еритрея, придобити съ оржие, а не чрѣзъ колонизиране на емигранти, сериозно се заплашиха отъ неприятели (примѣръ: нещастната война съ Абисиния). Тунисъ, гдѣто има 80,000 италианци срѣщу 25,000 френци — остана въ рѣцѣтъ на Франция. Сжщата история ще се повтори, вѣроятно съ Триполи, а въпроситъ около Триестъ, Далмация, Албания — сж въпроси съ тъй много въпросителни и удивителни.